

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3480/2022
27.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Жаклина Митровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4938/21 од 16.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4938/21 од 16.12.2021. године.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4938/21 од 16.12.2021. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 803/19 од 07.07.2021. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 803/19 од 07.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете због неисплаћених зарада за период од марта месеца 2016. године до марта месеца 2019. године закључно, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединог износа до исплате, како је то наведено тим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 123.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4938/21 од 16.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе. Наиме, у конкретном случају предмет спора је захтев за накнаду штете због неосновано обустављене исплате зараде тужиљи од стране тужене, без претходног престанка радног односа, па Врховни касациони суд налази да је због бројности и противречних одлука у погледу овог спорног питања потребно уједначити судску праксу. Из тог разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду применом, члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос на неодређено време код тужене, потписивањем решења о заснивању радног односа у МУП РС у августу 2009. године у ..., али примерке тог решења никада није добила из безбедосних разлога. Пре заснивања радног односа код тужене, тужила је радила у Косовској полицијској служби (КПС), као и по заснивању радног односа код тужене. Била је пријављена на осигурање по основу радног односа код тужене до 30.05.2013. године и до тог периода уредно је обављала радне задатке радног места ..., који је добијала од својих претпостављених (прикупљање и слање информација, чување лица и итд.), и до тада је уредно примала плату преко рачуна „... банке“. Тужила је одјављена са евиденције Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање по основу рада код тужене 31.05.2013. године, али јој решење о престанку радног односа никада није достављено. И поред чињенице да је тужена престала да тужиљи исплаћује плату од јуна 2013.године, тужила је наставила са радом и код тужене, поред рада у КПС што је утврђено и из њеног исказа и исказа саслушаних сведока. Вештачењем преко судског вештака економско-финансијске струке, утврђена је висина зараде које би тужила остварила за утужени период од 01.03.2016. године до 14.03.2019. године, коју би остварила да је наставила да ради у координационој управи за Косово и Метохију.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужила у утуженом периоду била радно ангажована код тужене и обављала фактички рад, а није остварила зараду коју би према редовном току ствари остварила, односно да јој тужена није исплаћивала плату, нити јој је доставила решење о њеном радно-правном статусу, нити било какву одлуку о обустави исплате плате. Следом тога су закључили да тужиљи припада тражена накнада штете због неисплаћене зараде за период од марта 2016. године до марта 2019. године у висини утврђеној вештачењем, позивајући се на одредбе члана 184. Закона о полицији, члана 164. Закона о раду и чланова 154. и 172. Закона о облигационим односима.

По налажењу Врховног касационог суда, овакво становиште нижестепених судова се не може прихватити као правилно.

Одредбом члана 41. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05 ... 95/18 - аутентично тумачење) је прописано да запослени који ради са непуним радним временом код једног послодавца може за остатак радног времена да заснује радни однос код другог послодавца и да на тај начин оствари пуно радно време.

По налажењу Врховног касационог суда, радни однос не може да се заснује код два послодавца ван случајева прописаних чланом 41. Закона о раду. Тужиља свој захтев заснива на наводима да је наставила да обављали рад за тужену у утуженом периоду и након што је одјављена са осигурања по основу радног односа код тужене 31.05.2013.године, с обзиром на то да је утврђено чињенично стање супротно приложеним писменим доказима (одјава са осигурања). При том, то што тужена није донела посебно решење о престанку радног односа тужиљи, није од значаја у контексту чињенице да је 31.05. 2013. године тужена обуставила исплату плате, од када тужиљи нису више уплаћивани доприноси за пензијско и инвалидско осигурање (што је обавеза сваког послодавца), а од када је тужиља свакако сазнала за повреду свог права.

Имајући у виду да је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, није било услова за преиначење побијане одлуке, због чега је Врховни касациони суд применом члана 416. став 2. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

У поновљеном поступку, првостепени суд ће употпунити чињенично стање детаљнијим саслушањем тужиље и евентуално неког од претпостављених тужиље и поузано утврдити какве је то послове конкретно тужиља обављала и од кога је добијала радне налоге почев од јуна месеца 2013.године, имајући у виду да је претходно одјављена са осигурања и да ли је пре подношења тужбе у овој парници захтевала заштиту свог радног статуса и потом правилном применом материјалног права донети нову и закониту одлуку.

Укинута је и одлука о трошковима парничног поступка, у смислу одредбе члана 163. став 4. у вези одредбе члана 165. став 3. ЗПП.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић